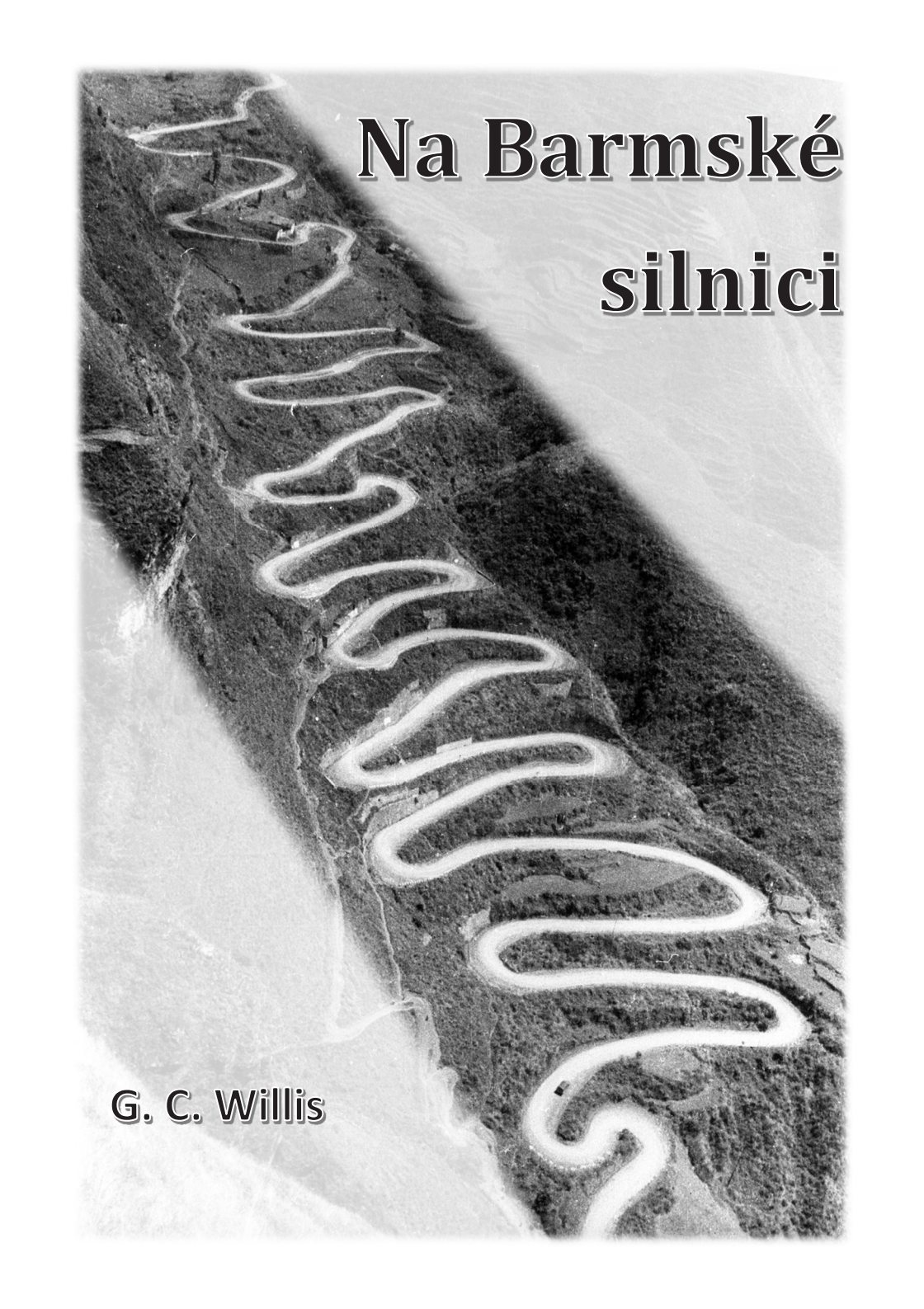

An aerial photograph of a steep, forested hillside. A light-colored, winding road snakes its way up the slope, creating a series of sharp, rhythmic curves. The road starts from the bottom right and moves towards the top left. The surrounding terrain is dark and textured, suggesting dense vegetation. The sky is a pale, uniform grey.

Na Barmské silnici

G. C. Willis

Právě jsem cestoval po slavné „Barmské silnici“ z Lashia v Horní Barmě do Kunmingu, hlavního města provincie Yunan v Číně. Je to kolem sedmi set mil (1120 km) a je to skutečně obdivuhodná silnice. Nikdy v životě jsem předtím takto necestoval. Bylo třeba překonávat jeden řetězec hor za druhým, mezi nimi byly řeky, některé z nich široké, prudké, hluboké a nebezpečné. Větší část silnice byla skutečně krajně nebezpečná. Jeden smyk, jeden omyl v úsudku řidiče, jedna závada na straně vozidla, a mohlo být po nás.

Projížděli jsme průsmykem mezi vrcholy hor nad řekou Salween kolem druhé hodiny odpoledne a po čtyři hodiny jsme sjížděli, až jsme pět minut po šesté přejeli přes most. Viděli jsme zlomená dřeva a rozštípané trosky tam, kde byl zasažen japonskými bombami jen několik dnů předtím. A divili jsme se odvaze a vynalézavosti Číňanů, když udržovali mosty průjezdné a cestu otevřenou. Rozbořené domy poblíž mostu, krátery po bombách po stranách silnice a nesčetné jizvy na skalnatých úbočích kopců vyprávěly o prudkosti útoků, při kterých se podařilo jen zadržet provoz na den nebo na dva. Ale silnice dolů po úbočí hor na mne zapůsobila téměř více než most sám. Její velká část je zaříznuta do svahu hlubokých propastí, které zejí daleko dole, zdánlivě tisíce stop pouhého spádu, aniž by tu byla jakákoli věc, která by mohla zadržet nákladní auto od převrácení se přes hranu. Zatáčky taktak zvládnutelné, hrozná stoupání, to vše přidává k jejich nebezpečí, a to nemluvím o novém podloží silnice, o možnosti jeho zřícení nebo o nebezpečí sesuvů hornin shora.

Vskutku, celá silnice se zdála být plná nejvážnějších nebezpečí a jedna nemožná překážka za druhou se před námi rýsovaly a hrozily, že nám zablokují cestu. A přece tu byla cesta, udělaná pro celou vzdálenost od začátku až do konce. Byla to nádherná cesta, ale to nejsmutnější na ní byl pohled na tolik vraků, rozestých podél silnice. Naléhavě připomínaly cestu života a vraky, které jsem na ní viděl. Kolikrát během jízdy mi přišla na myslna slova duchovní písně: „*Křesťane, chod' opatrně, nebezpečí je blízko!*“

A přece tu je cesta, po které každé dobré nákladní auto s opatrným řidičem může jet bezpečně z Lashia do Kunmingu. A je tu cesta, po které může křesťan chodit v bezpečí do konce i bez klopýtání (Judy 24) ze země do nebe.

Proč tedy ty vraky? To je otázka, kterou jsem si sám kladl u každého vraku, který jsem spatřil, a chci se snažit povědět vám o některých z příčin. Jestliže budou působit jako varování pro někoho, kdo také cestuje, jak bude potom pisatel vděčný!

Jedním z nejsmutnějších vraků podél té celé silnice byl vrak nového nákladního auta (po té silnici nejezdilo skoro nic jiného než jen nákladní auta). Měl novou karoserii, byl čerstvě nabarven, jasně a vesele. Nové pneumatiky a všechno vybavení, které bylo potřebné, tu bylo. Na korbě byly sudy s palivem, kterého bylo dost, aby dávalo energii po celou cestu. A přece sotva cesta začala, už z něho byl vrak. A proč? Připomněl mi mladého křesťana, vybaveného vším, co milující srdce a ruce mohly dát pro cestu životem! Byl opatřen mocnou silou, dostačující pro celou délku cesty až do konce. A přece sotva mladý život vyrazil, tak pěkně a slibně, už byl vrakem. A proč?

Domnívám se, že Bible nám jasně mluví o primární příčině **všech** ztroskotání života, a my, každý z nás, uděláme dobře, když vážně zvážíme její varující hlas. V 1. Timoteovi 1,19 čteme následující slova: „*Maje víru a dobré svědomí, které někteří potrativše, zhynuli /ztroskotali/ u víře.*“ Jak neocenitelnou hodnotu má **dobré svědomí**. Není nic, co by je mohlo nahradit.

Nic nemá takovou cenu, aby se vyrovnala ztrátě dobrého svědomí. A jestliže ztratíme dobré svědomí, můžeme si být jisti, že bude následovat ztroskotání.

Když nyní pojedeme spolu po Barmské silnici, mějme stále na mysli tuto první příčinu vzniku vraků a budeme se snažit objevit některé z příčin výskytu vraků podél ní; a vezměme si, budeme-li moci, z toho některá ponaučení.

Možná že nejobvyklejší příčinou všech vraků je nedbání na jasná a jednoznačná varování, s kterými se setkáváme v průběhu cesty. Jedna z nejčastějších značek, se kterými se setkáváme, je červeně a bíle nakreslená značka houkačky, a pod ní jsou slova: „**POUŽÍVEJ SVOU HOUKAČKU**“. Několikrát jsme jen těsně vyvázli, když jsme nedbali tohoto varování. Je to jedno z nejobvyklejších pokušení, které jako křesťané v životě máme. Vždy umíme najít nějakou omluvu pro to, že nepoužíváme svou houkačku; nenecháváme lidem znát, čím jsme, a komu sloužíme, neboť nevyznáváme před lidmi svými ústy Jméno našeho Pána a Mistra. Není vhodná doba, není k tomu vhodné místo... Ve skutečnosti se stydíme za svého Pána a snadno následuje ztroskotání a vrak. Vzpomenete si na hrozné ztroskotání, které měl Petr kvůli této věci, a od té doby bylo mnoho trosek podle cesty života kvůli stejnému pochybení.

I jindy jsme unikli jen o vlásek kvůli podobné příčině. Byla hrozně tmavá noc, nebylo vidět ani hvězdičku, když náhle přestala svítit naše světla. Byli jsme v jedné z nejnebezpečnějších částí silnice vysoko v horách, kde se rozlévala mlha a mraky, aby přidávaly k temnotě. Byly tam ostré zatačky a hluboké propasti kolem nás na všech stranách. Skrze Boží milosrdenství mohl řidič, když jsme jeli pomalu, téměř okamžitě zastavit, takže jsme se nevybourali. Ale musíme si pamatovat slova Pána Ježíše: „*Tak svít světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, který jest v nebesích.*“ (Mat. 5,16) Nestačí, aby pouze naše ústa vyznávala. To je dobré, ale život musí ukazovat Krista. Musíme se starat o to, aby lidé mohli vidět v našich životech něco, co sami nemají, takže budou slavit (ne nás, ale) našeho Otce, který je v nebi. Potřebujeme světla a potřebujeme dbát na to, aby v tomto temném světě byla udržována jejich funkce.

To, že mluvíme o mlze a mracích, které pomáhaly zatemňovat cestu v tmavých nocích, mi připomíná, že i ve dne tvoří nebezpečí. Jednou, když jsme byli nahoře v horách, jsme vjeli přímo do mraku. Viděli jsme ho před sebou a přiznávám se, že jsem se bál, když jsme do toho mraku vjeli. Museli jsme zpomalit. Zapnuli jsme světla, ale ta nám moc nepomohla. Vzpomenete si, že učedníci „*se báli, když vcházeli do oblaku*“ (Luk. 9,34 – přel.). Tyto mraky, které se vyskytují podél cesty života, jsou hrozně děsivé věci. Někdy nevidíme ani na krok dopředu, a kdo může říci, co na nás v tom mraku číhá? Myslím si, že

většina z nás se bála, když jsme vstupovali do oblaku. Ale vzpomenete si na učedníky. Přišel hlas z oblaku, který řekl: „*Tento jest ten Syn můj milý, toho poslouchajte!*“ Abych řekl pravdu, do mého života přišlo mnoho mraků, mraků zmatenosti, takže jsem vůbec neviděl cestu. Potom je nejlepší se zastavit a klidně stát, a místo obávaného nepřítele, schovávajícího se v tom oblaku, i my jakoby z něho uslyšíme ten dobře známý hlas, obracející naše srdce k Tomu, kterého milujeme, k Božímu milovanému Synu, a jemné napomenutí: „*Toho poslouchajte!*“ A vzpomenete si na konec toho příběhu, vyprávěného nám v jiném Evangeliu, že u sebe „*žádného neviděli, než SAMÉHO JEŽÍŠE*“. Požehnaná společnost! Požehnaná oblaka, která odstraňují vše, co rozptyluje, a uzavírají nás s Ním samotným!

Jiná výstražná značka, která se často objevovala na Barmské dálnici, měla tento tvar:] [a pod ním byla slova: „ÚZKÁ CESTA“. Nedbání na tuto značku způsobilo četná ztroskotání mnoha životů, možná zvláště mezi mladými lidmi. Je mnohem snazší cestovat po široké silnici, ale cesta ke slávě je úzká cesta. Je tu místo občas jen pro jednoho, a musíš se držet u středu cesty, jinak jakoby přejedeš přes okraj. Víím, že jsou takoví, kteří se chlubí, že jsou širocí: a nechť naše srdce a naše náklonnosti jsou tak široké jako ten slavný starý verš v Janu 3,16; ale dejme pozor na to, aby naše nohy chodily po úzké cestě. Kéž nám Pán pomůže, abychom vždy měli na paměti tu obrovskou důležitost oné značky „ÚZKÁ CESTA“.

Často jsem si všiml jiné značky: velmi velkého vykřičníku, a pod ním bylo napsáno: „POZOR, NEBEZPEČÍ“. Na cestě, po níž jdeš ty i já, je mnoho míst, kde se tato značka objevuje. Kniha Přísloví je plná značek tohoto druhu pro mladé lidi na cestě životem. Na Barmské silnici se často stalo, že tam byla velmi ostrá zatáčka a za zatáčkou, dříve než byl čas se na ně připravit, čekalo neočekávané nebezpečí. A jestliže na značku nebyl brán zřetel, snadno následovala havárie. A nepřítel má své pasti skryté za rohy v našem životě: některá zvláštní pokušení, která se náhle před námi vynoří dříve, než si jich všimneme. A žel, nejsme na ně připraveni, protože jsme nedbali na varování daná stavitelem silnice, a pak sjedeme z cesty dolů a havarujeme.

Jednou z nejobvyklejších příčin havárií ve skutečnosti vůbec nebyla vada silnice, ale cele jen chyba řidičů. Mluvím o stálých srážkách mezi nákladními vozy. Připomnělo mi to ustavičné kolize, které můžeme vidět mezi křesťany navzájem. Stydím se říci, že jsem sám byl v tomto druhu těžkostí, a skutečně se bojím, že to je nejobvyklejší situace, ale taková, která je plná nejvážnějších nebezpečí. Jakub 3,16 říká: „*Nebo kde jest závist a rozdrždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé.*“ Ve skutečnosti to je ztroskotání. Závidění a spor, rozmlísky a roztržky s našimi bratřími ničí naše vlastní životy a obvykle ztroskotávají i životy našich bratrů. Proto dávejme pozor na srážky!

Jinou příčinou potíží a někdy i příčinou nehody byla jistá třída řidičů, kteří nikdy nechtěli poskytnout druhému nákladnímu autu potřebné místo na silnici. Když takový řidič musel projet kolem jiného nákladního vozu, obvykle ho nutil sjet do příkopu anebo jet nebez-

pečně blízko u hrany srázu. Anebo jestliže druhý nákladák odmítl takto riskovat, ty dva nákladní vozy se pravděpodobně při předjíždění odřely a oba z toho vyšly poškrábané a často porouchané. Sobectví v našem životě je často příčinou ztroskotání jak našeho, tak i našeho bratra. Jak je to odlišné od ducha Efezským 4,1-3: „*Prosím tedy vás já vězeň v Pánu, abyste chodili tak, jak hodné jest na to povolání, kterým povoláni jste, se vší pokorou, tichostí, i se snášenlivostí, snášejíce se vespolek v lásce. Usilující zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje.*“ Když jen budeme dbát těchto několika málo slov, uchrání nás to od mnoha ztroskotání na cestě.

A pak tu byla ta nejnebezpečnější místa, kluzká vozovka. Vypadala dosti dobře, ale náhle, dříve než auto mohlo zastavit, dostalo smyk a byla havárie. Přivádělo mi to na mysl ona slova: „*oklamání hříchu*“. Hřích se často navenek může jevit docela dobře. Myslíme si, že vidíme „anděla světlosti“, ale ve skutečnosti je to ten Zlý sám. A dříve, než si to uvědomíme, hřích nás oklamal a uvedl náš život do trosek. Vzpomeňme si, jak tímto způsobem ztroskotali naši první rodiče! Dejte pozor na kluzká místa. Azaf o nich věděl, když napsal: „*O málo, že by byli sklouzli krokové moji.*“ (Žalm 73,2), když záviděl zlým lidem. A ty si vzpomeň na hrozný vrak v Davidově životě, způsobený jedním pohledem ve špatném směru – a uklouznutím.

Při přemýšlení o vracích jsem se dostal jen sem, když jsem byl přerušen. Nyní jsme na zpáteční cestě z Kunmingu do Lashia po té samé cestě. Projížděli jsme kolem více vraků aut, která se mezitím vybourala. Když píši, ukrýváme se před japonskými letadly. Před hodinou byl vyhlášen poplach. Jsme ukryti poblíž velké skály a nemusíme se mnoho bát. Ale toto je ustavičné nebezpečí, které stále visí nad cestujícími po této Barmské silnici. Ty bomby ze vzduchu mi připomínají „šípy toho Zlého“, či „*ohnivé šípy nešlechetníka toho*“ (Efezským 6). Můžeme chválit Boha, že máme bezpečné útočiště před těmito šípy a střelami, totiž za štítem víry. Nikdy ještě nepronikly tím štítem a nikdy neproniknou, neboť pravá víra spočívá v Kristu samém, a On zvítězil nad tím Zlým. Ale tyto střely jsou velmi skutečné, jak ke svému zármutku většina z nás zakusila, když jsme položili štít víry, byť i jen na chvíli. Vzpomenete si na ten starý příběh o Křesťanovi a Věrném, a jak obr Zoufalství je dostal do svého hradu a držel je tam, dokud si nevzpomněli na „klíč víry“. Ten klíč víry byl jako náš štít víry; a máme tu to bídné dílo, které s námi nepřítel udělá, když se zapomeneme ukrývat za tím mocným štítem. Ale dokud tam jsme ukryti, šípy a střely toho Zlého nám neudělají více škody, než by udělaly bomby Japonců, kdyby byly shozeny na vrcholek mocné skály, pod níž jsme se ukrývali, když toto píšu.

Jedním z nejvážnějších pomníků podél silnice je spálený ocelový vrak nákladního vozu Chevrolet. Bylo mi řečeno, že to byl téměř nový nákladní vůz a vezl šestnáct sudů benzinu. Vedle ubohého vraku byly spálené zbytky tří domů. Co se stalo? Řidiči si dovolil plnit svou nádrž při světle svíčky. „Pošetilec!“ řeknete. Ano, byl to pošetilec. Ale já jsem viděl řidiče, jak plnili své nádrže se zapálenou cigaretou v ústech. Ti si zasloužili tentýž osud, ale byli milostivě ušetřeni. Ale tento muž to měl vědět. Jak si mohl dovolit riziko ztratit tak mnoho jedním pošetilým skutkem? Ale jak mnoho životů ztroskotalo stejným způso-

bem! Jeden akt pošetilsti, a ve chvíli jsou dlouhá a užitečná léta v troskách! Připomíná mi to ono staré úsloví: „Zahráván si s ohněm.“ Milý spolucestující, dovol, abych tě varoval se vši svou vážností: Nikdy, NIKDY si nehraj s **hříchem**. Hřích je něco s čím si nesmíš zahrávat. Jak bychom se měli třást, když vidíme mladé muže nebo mladé ženy jak „si hrají s hříchem“! Určitě to skončí v hrozném vaku. Nedělej to. Svíčka je taková malá věc. Kdo by si myslel, že může způsobit tak hrozné zpustošení? Tak tomu je s hříchem. „*Bázeň Hospodinova jest v nenávisti míti zlé*“ (Přísloví 8,13), nikoli si s ním hrát. „*Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí!*“ (Jakuba 3,5) A možná nejsmutnější část toho všeho je, že byl ztracen nejen nákladní vůz a náklad, ale tři domy a vše, co v nich bylo, byly zničeny také. Jak často ve svém vlastním pádu táhneme dolů jiné životy. Snažme se, milý spolucestující, hledat Boží milost k tomu, abychom si nikdy „nehráli s ohněm“.

Jinou osudnou příčinou ztroskotání bylo pití. V mysli mi tanula slova, která nám jsou řečena: „*Neopíjejte se vínem, v němž jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem.*“ (Ef. 5,18) Jeden můj přítel na téže silnici cestoval s indickým řidičem. Zprvu šlo vše dobře. Byl to dobrý a starostlivý muž. Ale jak se den vlekl, cítil potřebu malého stimulantu, a potom trochu víc. Bylo to nedlouho předtím, než skončili v havárii. A je udivující, jak to je pro křesťana snadné, aby byl intoxikován. Nemáme na mysli víno nebo whisky, i když není nikterak vyjmut z nebezpečí i před nimi. Ale shledal jsem, že se mohu „opít“ i pomocí nějaké vzrušující knihy, anebo i v rozhovoru s přítelem. Domnívám se, že my všichni potřebujeme nad sebou v této věci bdít, ačkoli jsme bezpochyby někteří z nás tomuto nebezpečí náchylní více než druzí.

Jinou obvyklou příčinou havárií je **únava**. Řidič pokračuje v jízdě déle, než na co jeho fyzická síla stačí, a někdy usne u volantu; či když jsou mozek a tělo vyčerpány, je neschopen jednat v případě nouze. A i když má ty nejlepší úmysly, havaruje. Jeden můj přítel jel po této silnici a náhle viděl auto jedoucí k němu. Troubil, sjel na stranu silnice, jak jen mohl, ale vozidlo jelo stále dále a ve chvílce narazilo do jeho chladiče. Řidič tvrdě usnul. Všichni potřebujeme být na pozoru před tímto nebezpečím. Vzpomenete si, jak učedníci spali, když se měli modlit, a byla to pro ně pro všechny hrozná havárie, když opustili svého Mistra a utekli. Nespěme tedy, jako ostatní, ale bděme na modlitbě. A dejme si také pozor, když shledáme, že naše těla, chrámy Ducha Svatého, jsou příliš unavená. Jeho služba je služba odpočinku, a ačkoli můžeme, podobně jako za staré doby apoštol, často zakusit „*práci a ustání*“, tu dejme pozor, jestliže se to stane naším stavem. Jsme ve vážném nebezpečí ztroskotání.

A potom tu byly podél celé cesty nákladní auta, která nevydržela hrozné namáhání cesty. Bylo velmi zajímavé všimnout si různých značek vozidel a vidět, jaká vozidla obstála. Auta některých značek jsem stále viděl v potížích, a kdybych si někdy musel kupovat nákladní auto pro Barmskou silnici, vím, že některé značky bych nechtěl ani zadarmo.

Stroje nemohly zdotat ty kopce – ty dlouhé, dlouhé kopce, když se jelo nahoru, nahoru, nahoru na malý převod. Stroje se zahřívaly, chladič systém selhával a bylo možné vidět

řidiče, jak divoce hledají vodu, aby je ochladili. To mi připomnělo určité „typy křesťanství“, které nemohou obstát v námaze života. Jak to řekl Pán Ježíš Kristus: „*Když přichází soužení neb protivenství pro slovo, hned se horší.*“ (Mat. 13,21)

A také jsme měli různá nákladní vozidla, kde řidič ležel na zádech dole v blátě a opravoval pérování. Náklad byl příliš těžký a silnice příliš nerovná a péra odešla. To způsobilo, že jsem myslel na křesťany, z jejichž života odešlo péro. „Radost Páně“ je dříve přenášela přes drsná místa života; ale ta povadla, a nyní je v životě mnoho drcnutí. Potřebujeme ta péra. „Radost Páně je vaše síla.“ A ty a já prostě nemůžeme bez ní pokračovat v cestě. A každý z nás ji může mít. Při naší zpáteční cestě jsme zlomili dvě nebo tři péra. Ale hned jsme se zastavili a nepokoušeli jsme se pokračovat dříve, než to bylo opraveno. Vzpomenete si, že Duch Svatý nám skrze apoštola Jana napsal dopis, aby naše „*radost byla plná*“. Je to **hřích**, který odvádí radost Páně z našeho života. Ten velký apoštol mohl být „smutný, avšak vždycky se radoval“. A tak můžeme my mít Jeho radost, i ve smutných a tmavých dnech, jestliže do nich nepřišel hřích. Ale prostě nemůžeme mít Jeho radost a špatné svědomí zároveň. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. Jana 1,9) A opět: „*Pakli by kdo zhřešil, přímlovce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1. Jana 2,1) Kéž nám Pán pomůže odhalovat a odsuzovat a vyznávat okamžitě i tu nejmenší věc, která přichází, aby mařila tu radost; a překvapí nás, jak mnohem snazší pro nás bude život, když radost Páně nás bude přenášet přes drsná místa.

A nebylo málo prasklých náprav. Je to náprava, která nakonec musí nést náklad. A zde se také můžeme něčemu naučit. Pán nás vyzývá, abychom uvrhli své břemeno na Něho (Žalm 55,23). Jestliže to uděláme, nemusíme se bát, že těžký náklad života způsobí prasknutí a ponechá nás jako vrak vedle cesty. Dbejme tedy Petrova napomenutí a uvrhněme svou péči na Něho, vždy majíce na paměti, že „*On má péči o vás*“.

Když jsme stoupali stále výše do hor, chladu někdy velmi intenzivně přibývalo, zvláště v noci. A někdy jsem byl tak ztuhlý chladem, že když jsme se zastavili, nemohl jsem jít, ba ani stát. Řidič mi na to ukázal spolehlivý lék. Řekl: „Jen se drž blízko motoru, který pohání nákladák, a nikdy se nemusíš bát zimy; udrží tě v teple.“ A shledal jsem, že na své cestě tímto světem se někdy stanu studeným, dokonce velmi studeným. Možná že jste prožili totéž. Ale je tu spolehlivý lék. Držet se blízko Pána, který dává sílu pro cestu, a nikdy se nemusíme cítit prochladlími. Jeho láska nás vždy udrží v teple.

Byla jedna značka nákladního vozu, kterou jsem, jak myslím, nikdy neviděl v nesnázích. Automobil té značky vždy jel rychle svou cestou, a tak bylo nesnadné přečíst název značky. Ale začínala asi takto: „Thorn...“, a potom jsem si všiml těchto písmen, která obsahovala „cro...“. A to mi přivedlo na mysl ten Cross (kříž), a tu crown of thorns (korunu z trní), a vzpomněl jsem si na slova ve 2. Kor. 4,10: „*Vždycky zajisté my, kteří jsme živi, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem.*“ Dokud dbáme na tato slova, není tu absolutně žádné nebezpečí ztroskotání, i když se mi

zdálo, že automobil této značky vozí nejtěžší náklady ze všech. A jak jsem poznamenal, nepamatuji se, že bych ho viděl někdy porouchaný. Žádná cesta není jako cesta kříže. Kéž nám Pán pomůže, abychom se jí nevyhýbali, ale abychom každý den na sebe brali **svůj** kříž a následovali Ho.

Nevyprávěl jsem vám tyto poznatky z Barmské silnice proto, abych někoho zmalomyslněl. Právě naopak. A měl bych snad říci, že většina z těch ztroskotaných se nakonec bezpečně dostala domů. Jeli jsme kolem jednoho ubohého mládence, který stál a s krajním zoufalstvím hleděl na svůj nákladák. Byl sám, a jak ta Stará Kniha říká: *„Lépe jest dvěma než jednomu..., nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Běda tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby ho pozdvihl.“* (Kaz. 4,9.10) A tak ve většině nákladních vozů byli dva muži. A tak Pán je vysílal dva a dva. Nuže, ten ubohý chlapík byl sám a jeho nákladní auto bylo zjevně neschopné vyjet ten hrozně strmý kousek svahu v prudké zatáčce; nákladák sklouzl nazpět a jeho zád narazila do velkého skalního útesu. Sud benzinu, vážící více než metrák, vypadl ven a ležel na silnici. Vypadalo to vše tak beznadějně a řidič byl tak skleslý, že vypadal jako v krajní beznaději. A přece ten nákladák nás později předjel a dostal se „domů“ jako první.

Když jsem psal, dva Indové se snažili opravit karoserii svého nákladního vozu. Vypadal hezký nový, ale jedna strana zadní části byla zdemolována. A téměř vedle mne je ubohý starý nákladák, který vypadá, jako kdyby nikdy nemohl dojet. Karoserie je stará a potlučená, je svázána starým drátem a provazem. Podlaha je zčásti pryč, do děr jsou nacpány slaměné rohože, aby zabránily věcem vypadnout. Všechny nárazníky jsou prasklé nebo zrezavěly a odpadly. Viděl jsem toho starého nebožáka v Kunmingu a myslel jsem si, že je na cestě ke hromadě šrotu. Ale on jezdí dále a koná svou práci stejně dobře jako některý z těch nových nákladních vozů. To mi připomnělo některé z těch drahých svatých,

chudých a opotřebovaných, opovrhovaných světem a svými bratry, ale stále pracujících pro svého Pána. Jaký příběh dovedl vyprávět ten starý nákladák. A může se stát, že tu bude mnohem skvělejší odměna pro některé z těchto drahých starých opovrhovaných svatých, než pro jiné, kteří se umějí více ukazovat.

Jeden vrak byl zvlášť smutný. Byl to téměř nový nákladní vůz a byl téměř u konce své cesty. Vypadal, jako kdyby projel bez jediného škrábnutí na svém novém nátěru. A potom, na přímé silnici, bez jakéhokoli zjevného důvodu tam leží pod svahek, zadními koly v řece a přední kola beznadějně trčí do vzduchu, jako kdyby měl ruce rozprostřeny v bezmezném zoufalství. Co bylo příčinou? Jedno slovo ji vysvětlí: „Sebedůvěra“! Tak dobře si vedl přes šest set milí (1000 km). Bezpečně projel všemi těžkými úseky. A nyní, pyšný na to, co dokázal, sjel dolů. SEBEDŮVĚRA je příčinou nemálo ztroskotání na cestě života.

Ale na té silnici jsem viděl ještě jeden nákladní vůz a velmi jsem toužil vám o něm vyprávět, ale chtěl jsem si to nechat až na samý závěr. Když jsem ho viděl poprvé, nevěděl jsem co to je. Byl naprosto odlišný od všech ostatních nákladních vozů. Byl tak velký a tak silný a neměl náklad sudů s benzinem ani bedny nebo zavazadla, tak jako všechny ostatní. A pak jsem si všiml čínského znaku ve velkém kruhu. Neznám mnoho čínských znaků, ale tento jsem poznal docela snadno. Vypadal podobně právě jako znak, který my křesťané užíváme v čínské Bibli pro slovo „Spasitel“. Je pravda, že spolu s ním užíváme jiný znak, takže náš překlad by mohl přesně být „ZACHRAŇUJÍCÍ PÁN“. Ale věřím, že jediný způsob, jak mohl být ten znak na nákladním vozu přeložen, je „Zachránce“. Ano, byl to „nákladní vůz Zachránce“. Byl vybaven velkým a silným jeřábem, který mohl zvednout ubohý vrak z prohlubně. Měl silné navijáky a viděl jsem ho stát na samém okraji silnice, kde odvinul silná lana a poslal je dolů do prudké propasti, kde daleko dole ležel vrak. A potom přitahoval ten polámaný nákladák přímo nahoru k sobě. A mé srdce jávalo radostí, když jsem viděl ten nákladní vůz a vzpomněl jsem si, že ten Zachránce nás nejprve zdvihl z hříchu a bída a umyl nás a očistil nás a přivlastnil si nás; a potom se o nás stará po celou naši životní cestu a má zvláštní něžnou péči o ubohé vraky po stranách silnice, které udělaly takové chyby na cestě, kterou mají před sebou. Vzpomínáš si, jak jemně vyhledal Petra a nikdy neustal, dokud ho neměl bezpečně plně obnoveného zpátky na cestě? A pamtuješ se na Jana Marka a na havárii, kterou měl, ale jak krásný konec měl jako autor druhého Evangelia! A pak si vzpomeň, že Pán sám nám řekl, že ti, kteří jsou zdraví, nepotřebují lékaře, ale ti, kteří jsou nemocní. Tak Pán nepřišel, aby volal spravedlivé, ale hříšníky k pokání. Přesně tak tomu bylo s tím „nákladním vozem Zachránce“. Neviděl jsem, že by se jakkoli staral o jiné nákladní vozy, které byly v dobrém stavu a byly schopné pokračovat v cestě. Ale jakmile se nějaký nákladní vůz dostal do potíží, pak „nákladní vůz Zachránce“ jel za ním. Pokud jsem mohl vidět, nešlo tam o otázku, zda to byla řidičova vlastní chyba; celá otázka byla: „Havaroval ten nákladní vůz?“ A byl to vrak sám, který „nákladní vůz Zachránce“ přivezl s sebou. A tak čteme: „*Pakli by kdo zhřešil, přímluvice máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1. J. 2,1) A když se podívám do svého řeckého Nového zákona, vidím, že slovo „Přímluvice“ je „Parakleton“ a doslovný význam je: „Ten,

kdo je zavolán po bok, aby pomohl“, přesně tak, jako „nákladní vůz Zachránce“ na Barm-ské silnici, který byl volán, aby pomohl ubohému ztroskotanci, který (svou vlastní nedba-lostí) přejel přes okraj, rozbil se a jeho náklad byl rozházen všude okolo. Je tam bezmocný a zoufalý. „Nákladní vůz Zachránce“ ho našel, vrátil ho zase na silnici, spravil poškozené části, znovu naložil náklad a poslal ho na jeho cestu. Anebo když poškození bylo příliš velké, jen vyzvedl ten ubohý ztroskotaný nákladák k sobě a vzal ho domů.

Milý spolucestující na cestě života, měl jsi nějakou nehodu? Byl tu nějaký vrak? Je to všechno tvoje chyba? Zhřešil jsi a před tebou není nic než zničený život? Zavolej „Ná-kladní vůz Zachránce“, aby ti pomohl. „*Přímlovce máme u Otce, Ježíše Krista spravedli-vého.*“ Volej k Němu. Proto je ten „Nákladní vůz Zachránce“ na cestě. Proto máme Přímlovce u Otce; a tím Přímlovcem je Ten, jehož jsme už poznali jako Spasitele, Za-chránce.

Ale zde se obraz rozchází. Když nákladní vozy přijely domů, mnohé z nich vykazovaly šrámy a škrábance; byly potlučené a polámané a příliš jasně ukazovaly znamení dlouhé těžké cesty, kterou vykonaly. Ale u nás to je jiné. On postaví Sobě „*slavnou církev, nema-jící poskvrnny ani vrásky, neb cokoli takového*“. Všechny hříchy a selhání budou minulostí. Ani stopa po cestě pouští nám nebude připomínat trosky a pády. Ale budeme Jemu po-dobní, neboť Ho budeme vidět takového, jaký je.

*„Ježto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobrého by někdo snad i umřítí směl. Do-kazuje pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Čím tedy více nyní, ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. Poněvadž byvše nepřátelé, smířeni jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto **smířeni jsouce, spasení budeme skrze život jeho** /budeme udržováni bezpečni skrze život jeho/.*“ (Římanům 5,7-10)

„Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu, a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím, samému moudrému Bohu, spasiteli našemu, budiž sláva a ve-lebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen.“ (Judy 24.25)

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2018